

ἔλαβε τὴν Ἰφιγένειαν καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς Αὐλίδαν, ὅπου καὶ ἐβουλεύσθη.

Καθ' ὅλον τὸ δεκαετὲς διάστημα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὁ Ὀδυσσεὺς διεκρίθη διὰ τὴν ἀνδρείαν, σύνεσιν καὶ ἐπιδεικνύοντα περὶ τὴν πολιτικὴν καὶ στρατηγικὴν ἐμονομάχῃσιν δὲ μὲ διαφόρους Τρώας, τοὺς ὁποίους καὶ ἐνίκησε καὶ τέλος ἐσυμβούλευσε τοὺς Ἕλληνας νὰ κατασκευάσωσι τὸν περίφημον Δούριον Ἴππον, ἐντὸς τῆς κοιλίας τοῦ ὁποίου ἐκρύφθη αὐτὸς καὶ ἄλλοι τινὲς καὶ οὕτω συνετέλεσεν εἰς τὴν κυρίεισιν καὶ κατεδάφισιν τῆς Τρωάδος.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐξέπλευσε μετὰ τῶν ἐναπολειφθέντων συντρόφων του διὰ τὴν πατρίδα του Ἰθάκην, ὅπου ἔφθασε μετὰ δεκαετὴ περιπλάνησιν εἰς διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἰταλίας, καὶ εὐρὼν τοὺς μνηστῆρας τῆς συζύγου του Πηνελόπης τρώγοντας καὶ πίνοντας ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ, τοὺς ἐφόνευσε καὶ ἔζησε τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του μετὰ τῆς συζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ του Τηλεμάχου τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος ὑπὸ τῶν ὑπηκόων του.

Τὰ κατὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς τὴν πατρίδα του συμβάντα ἐξιστορεῖ ὁ γέρων Ὀμηρος εἰς βιβλίον ἰδιαιτέρον καλούμενον Ὀδύσειαν, τὸ ὁποῖον θὰ ἀναγνώσωσιν ὅσοι τῶν μικρῶν μας φίλων σπουδάζουσιν ποτε εἰς τὸ Γυμνάσιόν.

ΧΑΛΥΨ. (ΑΤΣΑΛΙ)

Ὁ Χάλυψ δὲν εἶναι ἄλλο εἰμὴ σιδήρος ἡνωμένος μετὰ μικρᾶς ποσότητος ἀνθρακος — δύο ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν συνήθως. — Τοῦ χάλυδος ὑπάρχουν διάφοροι ποιοτήτες ἀναλόγως τῆς μίξεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀνθρακος. Ὅσοι δὲ καλλιτέρας ποιοτήτος εἶναι ὁ χάλυψ, τόσο σκληρότερος καὶ ἐπομένως χρησιμότερος εἰς τὸν ἄνθρωπον· ἀντέχει δὲ καὶ εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ αἰέρος καὶ τῆς ὑγρασίας περισσότερὸν καὶ εἶναι ἐπιδεκτικώτερος μεγαλειτέρας στυλινότητος.

Ἄν καὶ ἡ χρῆσις τοῦ σιδήρου εἶναι ἀρχαιοτάτη, ὁ πῆρξεν ὁμοίως ἐποχὴ, καθ' ἣν δὲν τὸν ἐγνώριζον οἱ ἄνθρωποι· ὅθεν ἀντὶ αὐτοῦ μετεχειρίζοντο ἄλλα μέσα εἰς τὰς χρεῖας τῶν· κατ' ἀρχάς μὲν λίθους σκληροὺς ἐκ χάλικος (ἀτσαλόπετρας) ἔπειτα χαλκὸν καὶ τελευταῖον τὸν σίδηρον. Ἐκ τούτου οἱ ἱστορικοὶ διαιροῦν τὸν χρόνον ἀπὸ τῆς δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου μέχρι σήμερον εἰς τρεῖς μεγάλας διαιρέσεις α) τὴν λιθίνην ἐποχὴν, β) τὴν χαλκίνην ἢ ὀρειχαλκίνην καὶ γ) τὴν σιδηρᾶν· αἱ δύο πρῶται καλοῦνται καὶ προϊστορικαί, διότι δὲν ἔχομεν αὐθεντικὴν περὶ αὐτῶν ἱστορίαν, ἡ τρίτη ἱστορική.

Κατὰ τὴν λιθίνην ἐποχὴν, οἱ ἄνθρωποι ἐν Εὐρώπῃ τοῦλάχιστον, φαίνονται, ὅτι ἐκτίζον τὰς κατοικίας των ἐντὸς λιμνῶν, πρὸς προφύλαξιν ἀπὸ τῶν θηρίων καὶ τῶν ληστῶν· αἱ δὲ κατοικήσεις ἐκείναι ἐνέκα πυρκαϊῶν ἢ ἄλλων αἰτιῶν ἐγκαταλείφθησαν, τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀπεχερσώθησαν, τὰ δ' ἐρείπια των κατεχώθησαν. Ἦδη δὲ καὶ ἐν Ἑλβετίᾳ καὶ ἀλλάχου ἀνασκάπτονται καὶ ἐκ τῶν λειψάνων τῶν ἐν τοῖς χώμασι θαυμάτων μανθάνομεν τὸν τρόπον τῆς ζωῆς, τροφῆς καὶ ἐνδυμασίας τῶν παλαιότατων ἐκείνων ἀνθρώπων.

Τοιαῦται λίμναι ὑπάρχουσιν καὶ ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ἐν αὐταῖς ἀναφέρει ὁ Ἡρόδοτος, ὅτι κατῴκουν ἄνθρωποι ἐπὶ πασσάλων κατασκευάζοντες τὰς κατοικίας των καὶ οὐ μόνον αὐτοὶ ἐτρέφοντο, ἀλλὰ καὶ τὰ κτήνη των ἔτρεφον μὲ ἰχθῆς!

ΑΔΥΝΑΤΟΝ ΝΑ ΗΝΑΙ ΤΙΣ ΑΘΕΟΣ.

Ἄνθρωπος ἄθεος εἰς τὴν ἀκριβῆ σημασίαν τῆς λέξεως, ἤγουν ἄνθρωπος μὴ πιστεύων εἰς τὴν ὑπαρξίν Θεοῦ, εἶναι ἀδύνατον νὰ εὕρεθῃ. Τὸ πολὺ, πολὺ, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ εἴπῃ καὶ αὐτὸς ὁ μέγιστος τῶν ἀπίστων εἶναι, ὅτι κανὲν ἐξ ὧν εἶδε καὶ βλέπει δὲν ἀποκαλοῦται εἰς τὸν νοῦν του τὸν Θεόν· ἀλλ' οὐδέποτε δύναται ἐν εὐκρινείᾳ νὰ εἴπῃ « Δὲν ὑπάρχει Θεός, » ἕως οὗ ἀναβῇ μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ἀστέρος καὶ βυθισθῇ εἰς τὰ κατώτα μέρη τῆς Γῆς καὶ τῆς θαλάσσης, ἐρευνήσῃ πᾶν πρᾶγμα καὶ πάντα τόπον, οὐ μόνον εἰς τὸν ἡμέτερον κόσμον, ἀλλ' εἰς ἅπαν τὸν Σύμπαν, καὶ δὲν δυνήθῃ ν' ἀνακαλύψῃ ἔκνη τῆς ὑπάρξεως Αὐτοῦ. Διὰ νὰ εἴπῃ τις μετὰ βεβαιότητος, « Δὲν ὑπάρχει Θεός, » πρέπει νὰ ἀναλάβῃ ὁ ἴδιος μίαν τῶν θείων τελειότητων, — τὴν Παγγνωσίαν, καὶ τότε, ἀλλὰ μόνον τότε, δύναται νὰ εἴπῃ, « Ἡ ἐξούρω τὰ πάντα — ἡ ἐξούρω δὲν ὑπάρχει Θεός. »

ΩΡΑΙΑ ΣΥΝΗΘΕΙΑ.

Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας μισθοδοτεῖ τάκτικῶς, ὅπως πάντες οἱ ἡγεμόνες, διαφόρους ἱατροὺς, ἀφαιρεῖ ὁμοίως ἀπὸ τῆς μισθοδοσίας των τὸ ἀνάλογον μέρος κατὰ τὰς ἡμέρας, καθ' ὅς εἶναι ἀσθενής! ὥστε οἱ καλοὶ ἐκεῖνοι Ἀσκληπιᾶδαι εὐχονται τὸ ἐναντίον παρ' ὅτι οἱ ἱατροὶ ἄλλων βασιλείων καὶ ἡγεμόνων καὶ μικροτέρων ἐτι τούτων ἀνθρώπων τῆς Γῆς κάμνουσιν!

— Λέγεται, ὅτι ὁ διάσημος πολιτικὸς καὶ φιλόσοφος ἀμερικανὸς Φραγκλῖνος εἶχε ποτε ὀπρηρέτην, ὅστις οὐδέποτε ἀνεγνώριζεν ὅτι ἔσφαλε. Τέλος ὁ Φραγκλῖνος ἔχασε μίαν ἡμέραν τὴν ὑπομονὴν του, καὶ τὸν ἀπέλυσε τῆς ὑπηρεσίας του εἰπών, « Φίλε μου, οὐ καὶ ἐγὼ πρέ-